

J.K. ROWLING

Harry Potter

EN DE ORDE VAN DE FENIKS

Vertaling Wiebe Buddingh'

De Harmonie Amsterdam

Voor Neil, Jessica en David,
die mijn wereld magisch maken

DIRK DRAAIT DOOR

De warmste dag van de zomer tot dusver liep op zijn eind en een slaperige stilte hing over de grote, vierkante huizen aan de Ligusterlaan. Auto's die anders altijd blonken stonden nu stoffig op de oprit en de eens smaragdgroene gazons waren uitgedroogd en vergeeld, omdat het vanwege de aanhoudende droogte verboden was leidingwater te verspillen. De bewoners van de Ligusterlaan konden niet langer autowassen en grasmaaien, zoals ze zo graag deden, en hadden zich teruggetrokken in de schaduw van hun koele huizen, met de ramen wijd open in de hoop dat ze een zuchtje niet-bestaande wind zouden vangen. Er was maar één persoon buiten: een jongen van vijftien, die plat op zijn rug in een bloembed voor nummer 4 lag.

Het was een magere jongen met zwart haar, een bril, en de holle wangen en enigszins ongezonde aanblik van iemand die in korte tijd een stuk gegroeid is. Zijn spijkerbroek was vuil en gescheurd, zijn T-shirt slobberig en vaal en de zolen van zijn gympen begonnen los te laten. Harry Potters uiterlijk maakte hem niet populair bij de burens, die vonden dat sjofelheid eigenlijk strafbaar moest worden gesteld, maar omdat hij zich had verscholen achter een grote hortensia kon niemand hem zien. Hij kon alleen betrapt worden als oom Herman of tante Petunia hun hoofd uit het woonkamerraam staken en recht omlaag keken naar het bloembed.

In het algemeen was Harry behoorlijk tevreden met zijn schuilplaats. Het lag niet echt lekker op de warme, harde aarde, maar aan de andere kant keek niemand hem woedend aan, werd er niet zo hard met tanden geknarst dat hij het nieuws niet kon horen en werd hij niet bestookt met onaangename vragen, zoals tot nu toe

steeds was gebeurd als hij binnen tv had willen kijken met zijn oom en tante.

Bijna alsof die gedachte door het open raam naar binnen was gefladderd hoorde Harry hoe zijn oom, Herman Duffeling, plotseling zei: 'Ik ben blij dat die jongen ons niet meer lastig valt. Waar is hij trouwens?'

'Geen idee,' zei tante Petunia onverschillig. 'Niet binnen.'

Oom Herman gromde.

'*Naar het nieuws kijken...*' zei hij vernietigend. 'Ik zou weleens willen weten wat hij werkelijk in zijn schild voert. Alsof het een normale jongen iets kan schelen wat er op het nieuws is – Dirk heeft geen flauw idee wat er in de wereld gebeurt. Het zou me verbazen als hij weet wie de premier is! En trouwens, er is nooit iets over *zijn soort mensen op ons* nieuws...'

'Sst, Herman!' zei tante Petunia. 'Het raam staat open!'

'O ja – sorry, schat.'

De Duffelingen deden er het zwijgen toe. Harry luisterde naar de jingle van een of ander merk cornflakes en keek hoe mevrouw Vaals, een lichtelijk gestoorde oude kattenliefhebster uit de naburige Salviastraat, langzaam voorbijslenterde. Ze mompelde nijdig in zichzelf en Harry was blij dat hij zich achter zijn struik had verstopt, omdat mevrouw Vaals sinds kort de gewoonte had hem op de thee uit te nodigen als ze hem op straat tegenkwam. Ze was nauwelijks om de hoek verdwenen toen de stem van oom Herman weer door het raam naar buiten zweefde.

'Komt Dirkie niet thuis voor het eten?'

'Hij eet bij de Pulkings,' zei tante Petunia liefdevol. 'Hij heeft ontzettend veel vrienden, hij is vreselijk populair...'

Harry wist met moeite een schamper gesnuif te onderdrukken. De Duffelingen waren echt ongelooflijk stom als het om hun zoon Dirk ging. Ze hadden zijn doorzichtige smoezen dat hij in de zomervakantie iedere avond bij een andere vriend ging eten voor zoete koek geslikt. Harry wist wel beter: Dirk ging helemaal nergens eten. Hij en zijn makkers waren iedere avond bezig met het vernielen van de speeltuin, het roken op straathoeken en het gooien van stenen naar passerende auto's en kinderen. Harry had ze

gezien als hij 's avonds door Klein Zanikem wandelde, want hij zwierf het grootste deel van zijn vakantie over straat en viste oude kranten uit vuilnisbakken.

Harry hoorde de openingstune van het journaal van zeven uur en zijn maag draaide zich om. Misschien zou het vanavond – na een maand wachten – eindelijk zover zijn.

‘Een recordaantal vakantiegangers is gestrand op vliegvelden nu de staking van het Spaanse grondpersoneel zijn tweede week ingaat...’

‘Ik gaf ze allemaal een levenslange siësta,’ gromde oom Herman door het staartje van de zin van de nieuwslezer heen, maar dat deed er niet toe: buiten in het bloembed ontspande Harry’s maag zich weer enigszins. Als er iets gebeurd was, zouden ze daar vast mee geopend hebben: dood en verderf waren belangrijker dan gestrande vakantiegangers.

Hij ademde langzaam uit en staaarde naar de felblauwe hemel. Deze zomer was iedere dag hetzelfde: spanning, bange verwachting, tijdelijke opluchting en dan weer toenemende spanning... met op de achtergrond de vraag die zich steeds meer opdrong: waarom was er nog niets gebeurd?

Hij bleef luisteren, voor het geval hij een kleine aanwijzing zou horen die niet door Dreuzels begrepen werd – een onverklaarbare verdwijning of een merkwaardig ongeluk – maar de staking van het grondpersoneel werd gevolgd door nieuws over de droogte in het zuidoosten (‘Ik hoop dat hij van hiernaast luistert!’ bulderde oom Herman. ‘Met z’n sproeiers die om drie uur 's nachts aangaan!’), over een helikopter die bijna was neergestort in een weiland in Surrey en over de scheiding van een beroemde actrice van haar al even beroemde man (‘Alsof we geïnteresseerd zijn in hun ranzige privéleven,’ snoof tante Petunia, die de scheiding gefascineerd had gevolgd in elk roddelblad dat ze maar in haar knokige handen kon krijgen).

Net toen Harry zijn ogen dichtdeed om de haast pijnlijke gloed van de avondhemel buiten te sluiten, zei de nieuwslezer: *‘– en ten slotte heeft Pietje het kanariepietje een nieuwe manier gevonden om koel te blijven. Pietje, die in café de Vijf Veren woont, heeft leren waterskiën. Het volgende verslag is van Maria Dubbelveer.’*

Harry deed zijn ogen weer open. Als ze bij waterskiënde partieten waren aangeland, kwam er niets meer dat het aanhoren waard was. Hij rolde voorzichtig op zijn buik, kwam op knieën en ellebogen overeind en maakte aanstalten om weg te kruipen van het raam.

Hij had misschien zo'n vijf centimeter afgelegd toen er vlak na elkaar verschillende dingen gebeurden.

Een keiharde *knal* verscheurde de slaperige stilte als een kanonschot; een kat sprong onder een geparkeerde auto vandaan en schoot weg; in de woonkamer van de Duffelingen werd schril gekrijsd, daverend gevloekt en viel iets aan scherven. Alsof dat het signaal was waar Harry al die tijd op had gewacht sprong hij overeind en rukte een dun houten stokje uit zijn broeksband, alsof hij een zwaard trok. Voor hij zich echter in zijn volle lengte kon oprichten knalde hij met zijn hoofd tegen het open raam, met zo'n dreun dat tante Petunia nog harder gilde.

Harry had het gevoel dat zijn hoofd in tweeën was gespleten. Hij kwam wankelend overeind en probeerde ondanks zijn tranende ogen de oorzaak van het geluid te achterhalen, maar hij had zich nauwelijks opgericht toen twee grote paarse handen door het open raam naar buiten werden gestoken en zich in een wurggreep om zijn keel sloten.

'Stop – dat – ding – weg!' gromde oom Herman in Harry's oor.
'Nu! Voor – iemand – het – ziet!'

'Laat – me – los!' bracht Harry moeizaam uit. Even worstelden ze met elkaar. Harry probeerde de dikke worstvingers van zijn oom los te wrikken met zijn linkerhand terwijl hij met zijn rechterhand zijn toverstok bleef vasthouden. Toen de pijn in Harry's schedel nog erger werd, piepte oom Herman het uit en liet hij Harry abrupt los, alsof hij een elektrische schok had gehad. Er leek een onzichtbare kracht door zijn neef te stromen, waardoor hij hem onmogelijk langer kon vasthouden.

Harry viel hijgend voorover in de hortensia, kwam overeind en keek om zich heen. Hij kon niet ontdekken wat die *knal* veroorzaakt had, maar zag wel diverse burens voor het raam staan. Harry stopte zijn toverstok terug in zijn broek en probeerde onschuldig te kijken.

‘Heerlijke avond!’ riep oom Herman, zwaaiend naar mevrouw Nummer 7 van de overkant, die boos door haar vitrage gluurde. ‘Hoorde u die automotor ook terugslaan? Petunia en ik schrokken ons dood!’

Hij bleef met een manische grijns naar buiten kijken tot alle nieuwsgierige burenen verdwenen waren; toen werd zijn grijns een grimas van woede en wenkte hij Harry.

Harry kwam een paar stappen dichterbij, maar hield voldoende afstand om te voorkomen dat oom Hermans uitgestrekte handen hun wurgende werk konden hervatten.

‘Wat heeft dat in godsnaam te betekenen, jongeman?’ vroeg oom Herman krasserig, met een stem die trilde van woede.

‘Wat heeft wat te betekenen?’ zei Harry koeltjes. Hij keek nog steeds links en rechts door de straat, in de hoop dat hij zou zien wat de knal veroorzaakt had.

‘Die rotherrie! Alsof er een startpistool werd afgeschoten voor ons –’

‘Ik was het niet,’ zei Harry beslist.

Het magere paardengezicht van tante Petunia verscheen naast het bolle, paarse hoofd van oom Herman. Zo te zien was zij ook furieus.

‘Waarom had je je verstopt onder het raam?’

‘Ja – ja, goed punt, Petunia! *Wat deed je onder ons raam, jongen?*’

‘Ik luisterde naar het nieuws,’ zei Harry berustend.

Zijn oom en tante keken elkaar diep verontwaardigd aan.

‘Luisterde naar het nieuws? Alwéér?’

‘Nou, het is elke dag anders,’ zei Harry.

‘Geen gevatte opmerkingen, graag! Ik wil weten wat je in je schild voert – en geen geklets over *naar het nieuws luisteren!* Je weet best dat over *jouw soort mensen* –’

‘Voorzichtig, Herman!’ fluisterde tante Petunia en oom Herman voegde er zo zachtjes aan toe dat Harry hem nauwelijks kon verstaan, ‘– dat over *jouw soort mensen* nooit iets op *ons* nieuws is!’

‘Dat denkt ú,’ zei Harry.

De Duffelingen staarden hem enkele ogenblikken met uitpuilende ogen aan en toen zei tante Petunia: ‘Je bent een lelijke klei-

ne leugenaar. Wat doen al die –' zij begon opeens ook te fluisteren, zodat Harry moest liplezen om het volgende woord te kunnen verstaan – *uilen* dan hier, als ze geen nieuws komen brengen?’

‘Aha!’ fluisterde oom Herman triomfantelijk. ‘Probeer je daar maar eens uit te draaien, jongen! Alsof wij niet weten dat al jouw nieuws van die pokkenvogels komt!’

Harry aarzelde even. Het kostte hem moeite om de waarheid te vertellen, ook al konden zijn oom en tante niet weten hoe zwaar het hem viel om dat toe te geven.

‘Die uilen... brengen me geen nieuws,’ zei hij toonloos.

‘Ik geloof er geen woord van,’ zei tante Petunia meteen.

‘Ik ook niet,’ voegde oom Herman er gedecideerd aan toe.

‘We weten dat je iets in je schild voert,’ zei tante Petunia.

‘We zijn niet helemaal achterlijk,’ zei oom Herman.

‘Nou, dat is inderdaad nieuws,’ zei Harry, die kwaad begon te worden. Voor de Duffelingen hem terug konden roepen draaide hij zich om, liep over het grasveld aan de voorkant naar het lage tuinmuurtje, stapte eroverheen en beende met grote passen de straat uit.

Hij had zich in de nesten gewerkt, besepte hij. Zijn oom en tante zouden hem er later van langs geven omdat hij brutaal was geweest, maar dat kon hem even niets schelen. Hij had dringender zaken aan zijn hoofd.

Harry wist zeker dat die knal was veroorzaakt doordat iemand Verschijnselde of Verdwijselde. Dobby de huiself maakte exact hetzelfde geluid als hij in het niets verdween. Was Dobby in de Ligusterlaan? Volgde Dobby hem misschien op dit moment? Harry draaide zich vlug om en keek, maar de Ligusterlaan was uitgestorven en Harry wist zeker dat Dobby zich niet onzichtbaar kon maken.

Hij liep door, haast zonder te beseffen welke kant hij op ging, want hij had de laatste tijd zo vaak door deze straten gesjokt dat zijn voeten hem automatisch naar zijn favoriete plekjes voerden. Om de paar passen keek hij even over zijn schouder. Hij wist zeker dat er iemand met toverkracht in de buurt was geweest toen hij tussen de verwelkte begonia’s van tante Petunia lag. Waarom had die niets

gezegd, geen contact gemaakt? Waarom hielden ze zich verborgen?

Zijn gevoel van frustratie bereikte een hoogtepunt en tegelijkertijd ebde zijn zekerheid weg.

Misschien was het toch geen magisch geluid geweest. Misschien verlangde hij zo wanhopig naar zelfs maar het allerkleinste teken van contact met de wereld waarin hij thuishoorde dat hij veel te overdreven reageerde op een doodgewoon geluid. Was hij er écht zeker van dat die knal niet was veroorzaakt doordat een van de burens iets had laten vallen?

Harry kreeg een dof, hol gevoel in zijn maag en voor hij het wist, werd hij weer overvallen door de neerslachtigheid die hem al de hele zomer plaagde.

Morgenochtend om vijf uur zou de wekker gaan, zodat hij de uil kon betalen die de *Ochtendprofeet* bezorgde – maar had het wel zin om geabonneerd te blijven? Tegenwoordig keek Harry alleen nog even naar de voorpagina en gooidde de krant dan in de vuilnisbak; als de idioten van de redactie eindelijk beseften dat Voldemort was teruggekeerd zou het voorpaginanieuws zijn, en dat was het enige nieuws waar Harry in geïnteresseerd was.

Als hij geluk had, zouden er ook uilen zijn met brieven van Ron en Hermelien, zijn beste vrienden, ook al hoopte hij allang niet meer dat ze hem iets interessants zouden schrijven.

We kunnen uiteraard niet veel zeggen over Jeweetwel... We hebben opdracht om niets belangrijks te schrijven, voor het geval onze brieven in verkeerde handen vallen... We hebben het behoorlijk druk, maar ik kan geen bijzonderheden geven... Er zijn allerlei ontwikkelingen gaande, maar dat hoor je wel als we je zien...

Maar wannéér zouden ze elkaar zien? Blijkbaar voelde niemand de behoefte om een precieze datum te prikken. Hermelien had *Ik denk dat we elkaar weer vlug zullen zien* op zijn verjaardagskaart gekrabbeld, maar hoe vlug was vlug? Voor zover Harry uit de vage hints in hun brieven kon afleiden, waren Hermelien en Ron op dezelfde plek, waarschijnlijk bij Ron thuis. De gedachte dat zij het lekker naar hun zin hadden in Het Nest terwijl hij opgesloten zat in de Ligusterlaan was haast onverdraaglijk. Hij was zelfs zo